

செம்பதாகை

புதிய-ஜனநாயக மாக்சிச-லெனினிசக் கட்சியின் தத்துவார்த்த ஏடு

இதழ் 8
ஜனவரி 2011

தோழர் செந்திவேல் நேர்காணல்

முதலாளியத்தின் மறுபக்கம்

— இ. முருகையன்

இலங்கைத் தேசிய இனச் சிக்கல்:
மக்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமை

— அஸ்வத்தாமா

நவகொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியம்:
வரைவிலக்கணப் பிரச்சனை

— இமயவரம்பன்

கவிதைகள்:

காவத்தை நெல்சன், டாலியா ரவிக் கோவிச்

எதிர்பார்ப்புக்களும் ஏமாற்றுங்களும்

சனாதிபதி ராஜபக்ச யாழ்ப்பாணத்தில் பொங்கல் விழாவில் பேசினார். தமிழர் தேசியக் கூட்டணி அரசாங்கத்துடன் கலந்துரையாடல்களைத் தொடக்கவுள்ள நிலையில், தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வைப் பற்றிச் சனாதிபதி அங்கு தனது நிலைப்பாட்டைச் தெரிவிப்பாரென்ப பலர் எதிர்பார்த்தனர். அவ்வாறு நடக்கவில்லை.

தமிழர் தேசியக் கூட்டணி, 13வது திருத்தத்திற் கூறியுள்ளவாறாக, மாகாண சபைக்குப் பொலிஸ் அதிகாரத்தைத் வற்புறுத்துகையில், சென்ற ஆண்டின் நடுப் பகுதியில் 'ற்றைம்ஸ் ஒவ் இன்டியா' நாளேட்டுக்குச் சனாதிபதி வழங்கிய செவ்வியில் மாகாண சபைக்குப் பொலிஸ் அதிகாரம் வழங்கப்பட மாட்டாது எனத் திட்டவட்டமாகக் கூறினார். அதை, இம்மாத முற்பகுதியில் அந்நிய ஊடகவியலார்களிடம் சனாதிபதி உறுதிப்படுத்தினார். அதிகாரப் பகிர்வுக்கு ஆயத்தமாக உள்ளதாக அவர் பேசியிருந்த போதும், அது எத்தகைய அதிகாரப் பகிர்வு என்பதை விளக்குவதை அவர் தவிர்த்துள்ளார். எனவே பொலிஸ் அதிகாரம் பற்றி அவரது நிலைப்பாட்டில் மாற்றத்துக்கு வாய்ப்பில்லை என்பதைப் பொங்கல் விழா உரை உறுதி செய்கிறது. முக்கியமான பிற அதிகாரங்களை வழங்கவும் அவர் ஆயத்தமாக இரார் என நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

முக்கிய அரசு நிகழ்வுகளில் தேசிய கீதத்தைச் சிங்களத்திலேயே பாட வேண்டும் என்ற அண்மைய அமைச்சரவைப் பரிந்துரை, தமிழ் மக்களுக்கேயுரிய பொங்கற் பண்டிகையைக் கொண்டாடும் நாளில், மீண்டும் செயற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அது கூறுகிற செய்தியை நாம் எளிதாக ஊகிக்கலாம். தமிழ் மக்களினதோ அவர்களது பிரதிநிதிகள் என்போரினதோ கருத்துக்கள் சனாதிபதிக்குப் பொருட்டல்ல என்பதை அது உறுதிப் படுத்துவதாகவே நாம் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

அதைவிடப், பிரதமர் ஜயரத்ன அண்மையில் ஆற்றிய ஒரு உரையில், இந்த நாட்டின் மதங்கள் யாவும் நீதியாக நடத்தப்படும் என்று கூறியது நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு முரணானது என ஜாதிக ஹெல உறுமய தலைவர் ஓமல்பே சோபித தேரர் வன்மையாகக் கடிந்துள்ளார். பிரதமர் அதற்குப் பணிய மறுத்ததுப் பேசியுள்ள போதிலும், இன, மொழி, மதச் சிறுபான்மையினரது குறைகளைத் தீர்க்க அரசாங்கம் எடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கை

ஒவ்வொன்றும் இவ்வாறு சிங்கள-பலுத்தப் பேரினவாத வெறியர்களின் கடுங் கண்காணிப்புக்குட்படுவதை நாம் கவனிக்கத் தவற இயலாது.

இப் பின்னணியிலே, முற்றுமுழுதாக அரசாங்கத்தை அண்டியிராத தமிழ்த் தலைமைகளில் ஏறத்தாழ அனைத்துமே, அரசாங்கத்தின் மீது இந்திய நெருக்குவாரங்கள் மூலம் 13வது திருத்தத்திற்கு அமைவான சில சலுகைகளைப் பெறலாம் எனக் கனவு காணுகின்றன. அவற்றின் அரசியல் இருப்பிற்கு அவை தேவையானவை என்பதை விட்டால், வரலாற்றிலிருந்து அவர்கள் எதையுமே கற்கவில்லை என்பதையும் அவர்கள் மீண்டும் ஏமாறுவதுடன் தமிழ் மக்களை ஏமாற்றவும் துணை போவார்கள் என்பதையே காண முடிகிறது.

தமிழ்த் தேசியவாதிகளிற், புலம்பெயர்ந்தோர் பலரும் இங்கே உள்ள சிலரும் இன்னமும் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ஐ.நா. என்று கனவு காணுகிறார்கள். மனித உரிமை மீறல்களின் பேரில் இலங்கை அரசாங்கத்தை நெருக்குகிறதாகத் தெரிகிற மேற்குலகு, இலங்கை அரசாங்கத்திடம் பெற வேண்டியதைப் பெற்றுவிட்டது. இலங்கை சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிபந்தனைகட்குப் பணிந்துள்ளதன் அடையாளங்கள் தெளிவாகவே தெரிகின்றன. எனவே தான், இலங்கை அரசாங்கம் போர்க் குற்றவாளிகளை உரிய முறையில் விசாரித்துத் தண்டிக்கும் என்று இப்போது அமெரிக்கா நம்பிக்கை தெரிவித்துள்ளது. மேற்குலகின் மீது முடநம்பிக்கை உடையோருக்கு இதன் பொருள் விளங்காது.

இந்தியாவும் சீனாவும் ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளாகி வருகின்றன. இலங்கை உட்படத் தென்னாசியா முழுவதிலும் இந்தியக் குறுக்கீடு வலுத்து வருகிறது. இந்தியாவோ அமெரிக்காவோ தமது மேலாதிக்கத்தை வலுப்படுத்த மட்டுமே தமிழரைப் பயன்படுத்தும். அதற்கமைவான சில நெருக்குவாரங்கட்கு மேலாக எதுவும் நடவாது. நெருக்குவாரம் ஒவ்வொன்றும் அந்தந்த வல்லரசுகளின் மேலாதிக்கத் தேவைகட்காகவே ஒழியத் தேசிய இன, மனித உரிமைப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கவோ போர்க் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கவோ அல்ல. ஏனெனில் ஆளுந் தரப்பிலும் மறு தரப்பிலும் அவர்களது நண்பர்கள் பேரினவாதிகளும் போர்க் குற்றவாளிகளுமே.

இனியாவது, தமிழ்த் தலைமைகள் மாற்று அரசியல் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறு செய்யும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவு. எனவே தமிழ் மக்கள் மாற்று அரசியலையும் அதை முன்னெடுக்க வல்ல மாற்று வழிகளையும் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும்.

தோழர் செந்திவேல் நேர்காணல்

“பேரினவாத ஒடுக்குமுறையும் தமிழீழக் கோரிக்கையும்
மக்களின் அழிவுகளுக்கு அடிப்படையாகும்”

புதிய-ஐனநாயக மாக்கிச-லெனினிசக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் தோழர் சி.கா. செந்திவேல் அவர்கள் அண்மையில் கனடா, பிரான்ஸ், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு நாடு திரும்பினார். அவரைப் புதிய பூமி இதழின் நிருபர்கள் இருவர் நேர்கண்டனர். புதிய பூமியில் வெளியான அந் நேர்காணலை அதன் பயனும் பொருத்தமுங் கருதி நன்யியுடன் இங்கு மீளத் தருகின்றோம்.

(ஆசிரியர் குழு)

கேள்வி: நீங்கள் அண்மையில் கனடா, பிரான்ஸ், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளுக்கு பயணம் செய்து திரும்பியுள்ளீர்கள். அப் பயணத்தின் நோக்கம் என்ன?

பதில்: இப் பயணம் முற்றிலும் அரசியல் பயணமாகவே அமைந்திருந்தது. கனடாவில் அங்குள்ள தமிழர்கள் மத்தியில் கடந்த இருபது வருடங்களாக அரசியல் சமூக கலை இலக்கிய அமைப்பாகச் செயற்பட்டு வருவது தேடகம். அதன் முன்னிலைத் தோழர்களில் ஒருவராகச் செயலாற்றி வந்தவர் பொதுவுடமை வாதியான தோழர் நெல்லியடி சிவம். அவரது மறைவின் முதலாண்டு நிறைவு தினக் கூட்டத்தில் நினைவுரை நிகழ்த்தத் தேடகம் அமைப்பினர் என்னை அழைத்திருந்தனர். அத்துடன் அங்கு ஒரு மாத காலம் தங்கியிருந்து அவர்கள் ஒழுங்கு செய்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளிற் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்புங் கிடைத்தது. அதன் பின்பு பிரான்ஸிலும் டென்மார்க்கிலும் இடம்பெற்ற கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டேன்.

கேள்வி: உங்களைக் கனடா நாட்டிற்கு அழைத்திருந்த தேடகம் அமைப்பு புலிகளுடன் சம்பந்தமுடைய ஒரு அமைப்பு என்று இங்கு பிரசாரம் செய்யப்படுகிறதே. அதில் உண்மை உண்டா?

பதில்: ‘மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்’ என்றதொரு முதுமொழி உண்டு. அதே போன்றது தான் தேடகம் அமைப்பின்

மீதான புலி முத்திரை குத்தலும். கடந்த காலத்திலும் தற்போதும் புலி ஆதரவு அல்லது புலி எதிர்ப்பு என்ற இரண்டு சட்டகங்களுக்குள் மட்டும் வைத்து விடயங்களையும் மனிதங்களையும் பார்க்கும் போக்கு இருந்து வந்துள்ளது. இவ்விரண்டிற்கும் அப்பால் மூன்றாவதாக ஒரு நிலைப்பாடு இருந்து வருவதைக் காணவோ ஏற்கவோ மறுப்போரின் வக்கிரத்தனத்திலிருந்தே இப் புலி முத்திரை குத்தல் இடம்பெறுகிறது. மூன்றாவது நிலைப்பாடானது அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்த்து மக்கள் சார்பாக அவர்களின் பக்கத்தில் இருந்து மாற்று அரசியலை வற்புறுத்துவதாகும். இதனை நேர்மையாக உள்வாங்க முடியாது, வெறும் புலி எதிர்ப்பாளர்கள் தமது பேரினவாத ஆளும் வர்க்கச் சார்பை நியாயப்படுத்தவே ஏனையோர் மீது புலி முத்திரையைப் பொறிக்க முன்நிற்கின்றனர்.

கேள்வி: அது பற்றி விளக்கிக் கொள்ள முடிகிறது. அப்படியானால் நீங்கள் பங்கு கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

பதில்: கனடாவில் ரொரன்றோ நகரில் தேடகம் ஏற்பாடு செய்திருந்த தோழர் சிவம் நினைவுக் கூட்டத்தில் சுமார் ஒன்றே முக்கால் மணிநேரம் உரையாற்றினேன். அக் கூட்டத்தில் தேடல் சஞ்சிகையின் சிறப்பு மலர் சிவம் நினைவாக வெளியிடப்பட்டது. மேலும் ரொரன்றோவில் 'தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டமும் ஒக்ரோபர் எழுச்சியும்- ஒரு போராளியின் பார்வையில்' எனும் தலைப்பில் ஒரு கூட்டமும் கலந்துரையாடலும் இடம்பெற்றது. மற்றொரு கூட்டம் 'இலங்கையில் தேசிய இனங்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள்' எனும் தலைப்பில் இடம்பெற்றது. இது ஒரு வித்தியாசமான கூட்டமாக அமைந்திருந்தது. இதில் எமது கட்சியின் சார்பில் நானும் "மே 18 இயக்கத்தின்" சார்பில் ஜான் மாஸ்ற்றரும், நாடு கடந்த தமிழீழம் அமைப்பின் சார்பில் பொன். பால்ராஜனும் கலந்து கொண்டோம். இதில் தத்தம் அமைப்பின் கொள்கைகளையும் நிலைப்பாட்டையும் முன் வைத்துத் தெளிவுபடுத்துமாறு கேட்கப்பட்டது. உரைகளுக்குப் பின் சபையினரிடமிருந்து கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. அத்துடன் கருத்துரைகளும் முன்வைக்கப்பட்டன. இவ் அரங்கத்தைத் தேடகம் சார்பாக தோழர் பா.ஆ. ஜயகரன் நெறிப்படுத்தினார். இக் கூட்டங்களை விடவும், பல்வேறு கலந்துரையாடல்களிலும் சந்திப்புக்களிலும் கலந்துகொள்ள முடிந்தது.

கேள்வி: நீங்கள் நாடு கடந்த தமிழீழம் அமைப்பின் பிரதிநிதி கலந்து கொண்ட கூட்டத்தில் பங்கு கொண்டதைப் புலிகளுடன் இணைந்து

நின்று பேசியதாக இங்கு கூறிவருகிறார்கள் என்று நினைக்கின் றோம். அது பற்றி என்ன கூறுகிறீர்கள்?

பதில்: பங்கு கொண்டதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. அவர்கள் தமது நிலைப்பாட்டை எடுத்துரைக்க நான் எமது கட்சியின் கொள்கை நிலையினைச் சபையோர் முன் எடுத்து விளக்கினேன். அதன் மூலம் நாடு கடந்த தமிழீழமென்பது அர்த்தமற்ற ஒன்று என்றும் இது கடந்த முப்பத்திநான்கு வருடங்களாக தமிழீழத்தைப் பற்றிய கனவின் தொடர்ச்சி என்றும் எடுத்துரைக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. முன்பு, 1975ல், தமிழீழக் கோரிக்கையைப் பற்றி எமது கட்சி அம்பலப்படுத்தி அதன் சாத்தியமின்மையைச் சுட்டிக் காட்டி விவாதங்களும் கருத்தரங்குகளும் நடாத்தியமை நினைவுக்கு வருகிறது. யாரோடும் எங்கும் பேசலாம். ஆனால் அங்கு என்ன பேசுகின்றோம் என்பதே மிக முக்கியமானதாகும். அன்றுஞ் சரி, இன்றுஞ் சரி, நாம் கொள்கையை விட்டுக் கொடுத்தது கிடையாது.

கேள்வி: நீங்கள் ரொரன்றோவில் சிவம் நினைவுக் கூட்டத்தில் நீண்ட நேர உரையை ஆற்றினீர்கள். அதன் சாராம்சத்தைச் சுருக்கமாகக் கூற முடியுமா?

பதில்: எனது உரையில் தோழர் சிவத்தை முதலில் நினைவு கூர்ந்தேன். அவர் எங்களோடு பொதுவுடமை இயக்கத்தில் புரட்சிகரப் பணியாற்றியவர். அனைத்து ஓடுக்குமுறைகளையும் எதிர்த்து நிற்பதில் முன்னின்றவர். புலம்பெயர்ந்த சூழலிலும் தனது பொதுவுடமைக் கொள்கைப் பணியினை தேடகம் அமைப்புடன் சேர்ந்து முன்னெடுத்தவர். தான் ஒரு சர்வதேசியவாதி என்ற அடையாளத்தை இழக்காத, மானுடநேயத்தை அடிநாதமாகக் கொண்டவர் என்பதை நினைவுட்டினேன்.

மேலும் எனது உரையில், யுத்தத்தின் முடிவுக்குப் பின்னான இலங்கையின் அரசியல் நிலமை, பேரினவாத ஓடுக்குமுறையின் தொடர்ச்சி புதிய வடிவம் பெற்று நிற்பது, இன்றைய ஆளும்வர்க்க சக்திகள் :.பாசிசத்தை கைப்பிடித்துச் செல்லும் அபாயம், அதற்கான வழியில் கொண்டுவரப்பட்ட பதினெட்டாவது திருத்தம் என்பன பற்றியும் குறிப்பிட்டேன். மேலும், இலங்கையின் அடிப்படை முரண்பாடு வர்க்க முரண்பாடாக நீடித்து வரும் அதேவேளை, தேசிய இனப் பிரச்சினையானது யுத்தத்திற்குப் பின்பும் பிரதான முரண்பாடாக நீடித்து வருவதையும் சுட்டிக் காட்டினேன். அதனைத் தீர்ப்பதில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் போராட்ட வரலாற்றில் வெற்றி பெற முடியாது போன மூன்று கால கட்டங்களை 1920ல் இருந்து சுட்டிக்காட்டி, நான்காம் கட்டத்திற்கான போராட்ட மார்க்கம் பற்றிச்

சுட்டிக்காட்டினேன். அந்த நான்காம் கட்டத்திற்கான கொள்கை, தந்திரோபாயம், செயற்றிட்டம் ஆகிய யாவும் புதிய திசையில்—இதுவரை பரீட்சிக்கப்படாத தளங்களில்— முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியதையும் வலியுறுத்தினேன். அத்துடன் சாத்தியமற்றதும் வெற்றி பெற முடியாதும் போனதான தமிழீழக் கோரிக்கைக்கான சகல கடந்தகால போராட்டக் கொள்கை நிலைப்பாடுகளும் சுய விமர்சனத்திற்கும் மறு மதிப்பீட்டிற்கும் மக்கள முன் வைக்கப் படுவதையும் வற்புறுத்திக் கூறினேன். இதில் தனியே புலிகள் இயக்கம் மட்டுமன்றி தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்மொழிந்த ஆதிக்க அரசியல் தலைமைகளும் அதனைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றிய சகல ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கங்களும் அதற்கான பொறுப்பை ஏற்றே ஆக வேண்டுமென்பதையுஞ் சுட்டிக் காட்டினேன். மேலும் முடிந்த யுத்தத்தின் போது இலங்கை அரசாங்கம் இந்தியாவின் முழுமையான ஆதரவோடு முன்னெடுத்த தாக்குதல்களால் அவலங்களையும் இழப்புக்களையும் சந்தித்த மக்களின் சோகக் கதையையும் எடுத்துரைத்தேன். அதே வேளை, புலிகள் இயக்கம் மக்களை இறுதி வரை நிர்ப்பந்தித்து அழைத்துச் சென்று முள்ளிவாய்க்கால் அழிவுக்கு ஒருவகையில் காரணமாகி நின்றதையும் சுட்டிக்காட்டினேன்.

கேள்வி: புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மத்தியில் யுத்தத்திற்குப் பின்னான மனவுணர்வுகள் எவ்வாறு உள்ளன?

பதில்: பொதுமக்களைப் பொறுத்தவரையில் தோற்றுப் போன மனவுணர்வும் நம்பிக்கையீனமான போக்குமே காணப்படுகின்றன. நம்பி ஏமாந்து விட்டோம் என்று கூறுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். இவற்றின் நடுவே பேரினவாத ஒடுக்குமுறை மீதான வெறுப்பும் எதிர்ப்பும் இருக்கவே செய்கிறது.

கேள்வி: அவ்வாறெனில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் அரசியல் அக்கறை கொண்டோரின் நடுவே காணப்படும் போக்குகள் எவ்வாறு காணப்படுகின்றன?

பதில்: அவர்களிடையே மூன்று வித போக்கும் நோக்கும் காணப்படுகின்றன. 1- தோல்வி அடைந்த நிலையில் மூன்று நான்கு குழுக்களாகி நிற்கும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் தமது பழைய நிலைப்பாட்டுடனேயே இருந்து வருகின்றனர். இதனால் விரக்தி அடைந்த சிலரே மாற்று அரசியல் பற்றிச் சிந்திக்க முற்படுகின்றன. அவர்களது குறுந்தேசியவாதம் கடந்த நிலைப்பாட்டைப்

பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும். 2- வெறும் புலி எதிர்ப்பை மட்டும் கொண்டிருந்தவர்கள் தற்போது தம்மை இலங்கை அரசாங்க ஆதரவாளர்களாக்கி மகிந்த சிந்தனை அரசின் நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்தி வருபவர்களாக உள்ளனர். 3- கடந்தகாலப் பட்டறிவுகளுடன் ஊடாக மக்களுக்கான மாற்று அரசியல் திசை மார்க்கத்தை வேண்டி நிற்போர். இவர்கள் சுயவிமர்சனத்தையும் சகலவற்றிலும் மறுமதிப்பீட்டைக் கோரி நிற்பவர்களாக உள்ளனர்.

கேள்வி: அவ்வாறெனில் இம் மூன்று தரப்பாரிடையே உங்கள் கட்சியின் நெருக்கம் அல்லது ஈடுபாடு எத்தரப்பினருடன் இருக்கலாம் என எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்?

பதில்: நிச்சயமாக முதல் இரண்டு தரப்பினருடன் நெருங்க முடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் இரு அந்தலைகளில் இருந்து வருபவர்கள். இவர்கள் அரசியல் யதார்த்தத்தை புரிந்து கொள்ள மறுப்பவர்கள். மக்கள் சார்பையோ சமூக மாற்றத்தையோ கொண்டிராதவர்கள். ஆனால் முன் குறிப்பிட்ட மூன்றாந்தரப்பினருடன் எமக்கு நெருக்கத்தையும் புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்த முடியும். அதற்கான தொடர்ந்த உரையாடல்களும் செயற்பாட்டு நடைமுறைகளும் முன்னெடுக்கப்பட்டுவது அவசியம். அதற்கான முன்முயற்சிகள் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படல் வேண்டுமென்பதே நமது நிலைப்பாடு.

கேள்வி: தீண்டாமை பற்றிய கூட்டம் இடம்பெற்றதாகக் கூறுனீர்கள். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடையே சாதியம்- தீண்டாமை எந்தளவில் பின்பற்றப்படுகிறது?

பதில்: தமிழர்கள் எங்கு சென்றாலும் தம்முடன் சாதியத்தை எடுத்துச் செல்வதில் பின்நிற்பதில்லை. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தாராளமாகச் சாதியமும் தீண்டாமையும் நிலைத்து வருகின்றன. சாதியம் பற்றிய கருத்தியலும் அதன் சிந்தனை நடைமுறையும், பெருமையாகவும் உணர்ச்சி ததும்பவும் கூறப்படும் தமிழ்த் தேசியத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இன்றும் இருந்து வருகிறது. அவ்வாறெனில் தமிழ்த் தேசியத்தை அதன் பழைமை வாதப் பிற்போக்குத் தனங்களின் அடிப்படையில் நிலை நிறுத்தி வரும் போக்கின் நடுவே சாதியமும் தீண்டாமையும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் நீடித்து வருவதையே காண முடிகிறது. அதற்கான

சமகால உதாரணங்கள் பலவற்றை அங்குள்ள தோழர்களும் நண்பர்களும் கூறினார்கள்.

கேள்வி: பிரான்ஸ், டென்மார்க் கூட்டங்கள் எவ்வாறு அமைந்தன என்று கூறுவீர்களா?

பதில்: பிரான்ஸின் பாரிஸ் நகரில் 'இலங்கையின் எதிர்காலம்' எனும் தலைப்பில் "அசை- சமூக இயக்கத்திற்கான எழுத்தியக்கம்" ஏற்பாடு செய்த கூட்டத்தில் உரையாற்ற முடிந்தது. அதேபோன்று, டென்மார்க்கில் லயன் நகரில் தமிழிலக்கிய மன்றம் 'சமகால அரசியல்' எனும் தலைப்பிலான உரையும் கருத்தாடலும் இடம்பெற்றது. இக் கூட்டத்திற் பெருந்தொகையானோர் கலந்து கொண்டனர். அங்கு கேள்விகளும் கருத்துரைகளும் இடம்பெற்றன. மேற்படி அனைத்துக் கூட்டங்களிலும் கலந்துரையாடல்களிலும் சந்திப்புக்களிலும் கணிசமான அளவிற்குப் பெண்கள் பங்கு கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கேள்வி: உங்களது இவ் அரசியல் பயணம் பயனுள்ளதாக அமைந்திருக்குமென நம்புகிறோம். நிறைவாக அது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

பதில்: இன்றைய இலங்கையின் அரசியல் சூழலில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் பங்கும் பணியும் முக்கியத்துவமுடையதாகும். அந்த வகையில் எனது பயணத்தின் போது பல்வேறு அனுபவங்களைப் பெற முடிந்தது. அவை எமது கட்சிக்கு முக்கியமானவையாகும். புலம்பெயர் வாழ்வின் பல்வேறு நெருக்கடிகள் சிக்கல்கள் மத்தியில் தமது சொந்த நாட்டின் மீதும் குறிப்பாக ஓடுக்கு முறைகளுக்கு உள்ளாகி நிற்கும் மக்கள் மீதும் உணர்வுபூர்வமான சமூக அக்கறையோடும் சமூக மாற்றம் வேண்டியும் சிந்திக்கும் தோழர்கள், நண்பர்கள், சமூக ஆர்வலர்கள் என்போரைச் சந்தித்து கொண்டதில் மன நிறைவு என்றே கூறவேண்டும். இதன் மூலம் நாம் இங்கு முன்னெடுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் செயற்பாட்டிற்கும் பலம் சேர்க்க முடியும் என நம்புகின்றேன். இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மாற்று அரசியலுக்கான கொள்கையும் செயற்பாடும் முன்னெடுக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு.

முதலாளியத்தின் மறுபக்கம்

இ. முருகையன்

(Terry Eagletonஇன் “The Illusions of Post Modernism” எனும் படைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு முத்த கவிஞர் முருகையன் எழுதி 2000இல் “புதிய பூமி”யிலும் 2007இல் “பின்னவீனத்துவம்: மாயைகளைக் களைதல்” என்ற நூலிலும் வெளியான கட்டுரை நன்றிகளுடன் மீள்பிரசுரமாகிறது.)

மனிதகுல வரலாறு துன்ப துயரங்கள் நிரம்பியுள்ளது. இது தான் இயல்பு என்றால், இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையால் என்ன பயன்? விசிலை ஊதி விளையாட்டை முடித்து விட்டால் என்ன? வரலாற்றுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடலாமே! இப்படித்தான் ஷொப்பனோவர் கருதினார். இது நடக்க முடியாத ஒரு கற்பனைத் தீர்வு. ஆனால், பின்னவீனத்துவம் இப்படி எல்லாம் யோசிக்க மாட்டாது. வரலாறு கடந்த ‘உண்மைகள்’ பற்றி அதற்கு அக்கறை இல்லை. ஏனென்றால், பின்னவீனர்களுக்கு வரலாறு என்று ஒரு பண்டமே கிடையாது.

அது ஒரு புறமாக, வரலாறு திருந்திச் சிறக்கும் என நாம் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டுமானால், அறங்களுக்குப் புறம்பான வழிகளில் அத் திருத்தம் நடந்தேறுமோ என்றும் நினைத்துப் பார்க்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, பொருள்மயமான சூழல்கள் தான் முடியாத பூசல்களின் ஏதுவாக உள்ளன. அவற்றின் விளைவாகத்தான் ஒடுக்குமுறை அரசுகள் தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன. என்று கருதலாம். ஆனால், இவ் விதமான கருத்து ஒரு சர்வரோக நிவாரணியாக முடியாது. பொருள்மயமான சூழல்களை மாற்றியவுடன் எல்லாரும் நல்லவர்களாகி விடுவார்கள் என்பதுமில்லை. எல்லாத் தீமைகளும் பொருள்மய ஏதுக்களாலே தான் தோன்றுகின்றன என்பதும் இல்லை.

இன்றுவரை, வரலாறானது ஏதோ ஒரு வகையிலே கடுமுனைப்பான சூழல்களின் தொகுதியாகவே இருந்து வருகிறது; வன்செயல்களும் பிணக்குகளும் நிரம்பியதாய் அது உள்ளது. வறுமையில் உழல்கிறவர்களுக்கு இது நல்லாய்த் தெரியும். உடைமையாளர்களுக்கு இது விளங்காது. அதே வேளை, வறியவர்கள், இழிவும் சுரண்டலுமற்ற இயல்பான நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்யவே

முடியாது. என்றாலும் அநீதியை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற விளக்கமும் விழிப்பும் ஏற்கெனவே நிலவும் வரலாற்றுச் சூழலிருந்து தான் கிளம்பியாக வேண்டும்.

அவை வானத்திலிருந்து குதிக்க முடியாது. இயங்கியல் அல்லது முரண் கொண்ட வரலாற்று நிலை என்று மாக்கியம் விளக்கும் கருத்துகளில் ஒன்று இது தான்.

வரலாற்றில் முரண்கள் உண்டு என்று வலியுறுத்தும் மாக்கியர் களை, முன்னேற்றத்தின் மீது பக்தி பாராட்டும் குருட்டுக் கூட்டம் என்று பின்னவீனத்துவம் பழிப்பதுண்டு. இது அபத்தமானது. வரலாறு முன்னேறிச் செல்கிறதா, சீரழிந்து கெடுகிறதா என்று கேட்டால், இரு கட்சிகளுக்குள் சார்பாகவும் எதிராகவும் வலிமையான நியாயங்கள் பலவற்றைத் தேடுவது ஒன்றும் சிரமமல்ல. ஆனால், உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சியுடன் கைகோர்த்தபடி பீடுநடை போடும் ஒரு போக்கு வரலாற்றுக்கு உண்டு என்ற மாக்கியக் கருத்தியல், வேறொரு வகையைச் சார்ந்தது.

உண்மையில், தேக்கத்தைக் காட்டிலும் வளர்ச்சி தான் வரலாற்றின் பொதுவான போக்கு என்று மாக்ஸ் நம்பவில்லை. மாறாகத், தேக்கந் தான் பொதுவான போக்கு என்று அவர் எண்ணியதாகத் தெரிகிறது. மாக்கியம் என்பது ஒரு வகை விதிவாதம் அல்ல. எடுத்துக் காட்டாக, வரலாற்றில் இடம்பெறும் பல்வேறு உற்பத்திமுறைகள் எந்திரப்பாங்காக இன்ன இன்ன வரிசைப்படி தான் விருத்தியாகும் என்று மாக்கியம் விதிக்கவில்லை. எனவே, வரலாற்றின் பொதுப் போக்குப் பற்றிய கருத்தைப் பொறுத்தவரை, மாக்கியத்துக்கும் பின்னவீனத்துவத்துக்குடையே அதிக வித்தியாசமில்லை. நவீன காலம் எந்தளவுக்கு முற்போக்கானது என்பதிலே தான் சிக்கல். சில தீவிரமான பின்னவீனத்துவங்கள், மேலாண்மை மிக்க அமைப்புகள் எல்லாமே, ஒடுக்குமுறைப் பாங்கானவை என்று கருதுகின்றன. இரு முனைச் சிந்தனை என்று பின்னவீனர்களே கண்டிக்கும் போக்கு, இது நல்ல உதாரணம், அதிகாரம், நிறுவனம், சட்டம், கருத்தினக்கம், நியமப்பாடு ஆகிய யாவும் எப்போதுமே கெட்டவை என்று அவர்கள் நம்ப விரும்புகின்றனர். சில பின்னவீனர்களின் தத்துவம் சற்றுத் தாராளமாய் இருக்கலாம். ஆனால், பின்னவீனத்துவத்தின் பொதுவான உள்ளூறுதல்களும் உணர்ச்சிப் பழக்கங்களும் நியமம், சட்டம் அதிகாரம், வலு என்னும் சொற்களைக்கூட, உள்ளூர் வெறுக்கின்றன. உண்மையில், அதிகாரம், வலு என்பன மிகவும் நல்லவை. மிடிமையையும் ஏழ்மையையும் ஒழித்துவிடும் அதிகாரம் மிகவும் நல்லது. நியமம் என்பது 'பெண்ணடிமை' ஆக இருந்தால், அது தீயது; சில நிலைமைகளில் உழைப்பினை விலக்கிக் கொள்வதற்குத் தொழிலாளர் கொண்டுள்ள உரிமையை 'நியமம்' என்று ஏற்றுக் கொண்டால், அந்த நியமம் நல்லது.

தீங்கு பயக்கும் அதிகாரங்களைக் கண்டு வெறுக்கும் பின்னவீனத்துவம் எல்லா அதிகாரங்களையும் வெறுக்கத் தலைப் படுகிறது. ஆணாதிக்கமும் இன ஆதிக்கமும் ஒரு போதும் நல்லவை அல்ல. அதே போல வர்க்க உணர்வும் நல்லதல்ல என்று பின்னவீனத்துவம் கருதுகிறது. வர்க்கம்-இனம்-பால் என்ற முக் கூட்டிலுள்ள 'முப் பொருட்களில்' ஒன்றாக, வர்க்கம் என்பதைப் பின்னவீனத்துவம் காண்கிறது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இந்த முப்பொருள் வரிசை சரியானது போலவே தோன்றும். வர்க்கம்-இனம்-பால் ஆகிய மூன்றின் பேராலும் ஒடுக்குமுறைச் செயல்கள் முடுக்கி விடப்படுவது மெய்தான். ஆனால், இவை மூன்றையும் ஒன்றாகக் கட்டிப் போடும் 'முப்பொருட்' கருத்தாக்கம். தவறான நிலைப்பாட்டுக்கு நம்மை இட்டுச் செல்கிறது. தனியாட்கள் ஒடுக்கலுக்கு உள்ளாவது அவர்கள் ஒரு குறித்த வர்க்கத்தைச் சார்ந்திருப்பதன் பலனாக அல்ல. ஒடுக்கப் படுவதன் விளைவாகத்தான், ஒடுக்கப்படும் வர்க்கத்தினராக அவர்கள் அமைகின்றார்கள். இதைத் தான் மாக்கியம் சொல்லுகிறது. இந்த வகையிலே, வர்க்கம் என்பது ஒரு சமூக வகுப்பாக்கம். ஆனால், ஒரு பெண்ணாக இருப்பதோ, வித்தியாசமான நிறமுடையவராக இருப்பதோ அப்படியான சமூக ஏதுக்களால் விளைவதல்ல. அவ் வேறுபாடுகள் பிறப்பினால் அமைவன. என்ன இருந்தாலும் மாக்கியம் வர்க்கவாதம் அல்ல. வர்க்கத்தைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் மாக்கம் ஏங்கல்கம் அல்ல. சமூக வர்க்கங்களின் தோற்றமும் அழிவும் அவற்றிடையேயான போராட்டமும் பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்று வழிப்பட்ட முன்னேற்றத்துடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன என்பது தான் மாக்கம் ஏங்கல்கம் கண்டறிந்து கூறிய உண்மை. வர்க்க அமைப்பில் இன்றுள்ள ஒடுக்குமுறைப் போக்குகளைக் கண்டிப்பதுடன் நின்றுவிடும் 'அறிஞர்கள்' மாக்கிய முதல்வர்களுடன் வேறுபடுவது இந்த இடத்திலேதான். வரலாற்று மாற்றங்களில் வர்க்க முரண்களின் 'இயக்குதிறன்' பற்றிப் பேசுவது தான் மாக்கியம். இந்த வகையிலே சமூக வர்க்க உணர்வு தன்னளவிலே தீயதல்ல. ஆணாதிக்கம் இன ஆதிக்கம் என்பவற்றோடு வர்க்க நிலைப்பாட்டையும் கட்டிப் போட்டுவிட முடியாது.

வர்க்கம்-இனம்-பால் என்ற முப்பொருட் பிணைப்பினால், மற்றுமொரு பிழையான எண்ணம் தூண்டப்படுகிறது. இன்றைய நிலையில் வர்க்க அடிப்படையிலும் இன அடிப்படையிலும் பால் அடிப்படையிலும் பலர் முழு மனிதர்களாக மதிக்கப்படாது தாழ்த்தப்பட்டுள்ளனர். அதனால் அரசியல் முன்னேற்றத்தை வென்றெடுப்பதில், பாட்டாளி வர்க்கம், தாழ்த்தப்படும் இனம், பெண்கள் ஆகிய மூன்று தரப்பாரும் ஒரே விதமான பங்களிப்பைச் செய்யலாமே என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இந்த மூன்று தரப்பினருள் எந்தத் தரப்பினரை ஊக்கப்படுத்தினால் நற்பலன் ஏற்படும் என்று யோசிப்பது சரியல்ல. ஒவ்வொரு குழுவும்

தன்தன் விடுதலைக்குத் தான்தானே பாடுபட வேண்டும். பொருளுற்பத்தித் துறையில் மீட்சி கிடைக்க வேண்டுமானால், பாட்டாளி வர்க்கந் தான் கிளர்ந்து எழவேண்டும். புதிய அரசியல் இக்கங்களின் எழுச்சியினால், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முதன்மை அற்றுப் போய் விட்டது என்று சில பின்னவீனர்கள் எண்ணுவது கருத்தற்றது.

சமூக வர்க்கம் பற்றிய பார்வையில், சமதருமிகள் நெகிழ்ச்சி அற்றவர்கள் என்று சிலர் சொல்வதுண்டு. இது உண்மை அல்ல. மாக்கியர்கள் முதலாளியத்தின் தீமைகளைப் போலவே நன்மைகளையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கிறார்கள். நடைமுறை அனுபவத்தின்படி, நன்மை-தீமைகளை நிறுத்துப் பார்த்துத் தீர்ப்புச் சொல்வதல்ல முக்கியம். முதலாளியத்தின் வரலாற்றுப் பாத்திரம் எப்படிப்பட்டது என்று விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். முதலாளியம் முற்போக்கானதா? 'ஆம்; அத்துடன் இல்லை' என்று சொல்வது தான் நியாயமான மறுமொழி. முதலாளியம் உயிர்ப்பு மிக்க, புரட்சிகரமான, செயலூக்கம் நிரம்பிய சமூக அமைப்பு; அது தடைகளைக் கரைத்து எதிர்ப்புக்களை நொறுக்கி, பல்வித வாழ்முறைகளையும் கலவி செய்து வேட்கை வெள்ளத்தை மடையுடைத்துப் பாயச் செய்கிறது. ஆளவற்ற வளத்தையுஞ் செழிப்பையும் பெருக்கியுள்ளது. உற்பத்தி வலுவினை முன்னெப்போழுதும் இல்லாத அளவு மிகுவித்து நுண்ணிய பன்மைப்பாட்டின் சிகரங்களையும் எட்டியுள்ளது. உலகளாவிய முதலாவது உற்பத்திமுறை என்ற முறையில், குறுகிய எல்லைகளை ஒழித்துப், பரந்த மானுடப் பொதுதைக்கு வழி வகுத்துள்ளது. சுதந்திரம், நீதி, சுயநிருணயம், சமவாய்ப்பு எனும் (பூசுவா) இலட்சியங்கள், கருத்தளவிலாயினும் புதுமையானவை, ஆழமானவை, மனிதப்பண்பில் வேருன்றியவை. இவை எல்லாம் மெய் தான்.

ஆனால், இவை யாவும் மிகவுங் கொடுரமான விலை கொடுத்துப் பெறப்பட்டவை. இவற்றோடு கூட, மிக மூர்க்கமான அவலங்களும் நோர்ந்துள்ளன. அதிகாரங்கள் முடமாக்கப் பட்டுள்ளன. ஊர்கள் ஒழிக்கப் பட்டுள்ளன. மிகச் சிலரின் நன்மைக்காக மிகப் பலரின் கடும் உழைப்புச் செலவழிக்கப் பட்டுள்ளது. முதலாளியம் முற்போக்கான தாயினும் அது படுபயங்கரமானது. அது மாறா வடிவங் கொண்டது போல தன்னைக் காட்டிக் கொண்டாலும், அளவுகடந்த பேராசைகளைத் திரட்டி எடுத்துப், பூசல்களும் புரட்டல்களும் மீறல்களும் கும்மாளி போடும் நிலைமையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

இது தான் முதலாளியத்தின் கோரமான மறுபக்கம்.

இலங்கையின் தேசிய இனச் சிக்கலும் மக்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமையும்

(இலங்கையின் தேசிய முரண்பாடுகளை முன்னிறத்தி)

அஸ்வத்தாமா

அறிமுகம்

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் படைத்துறையின் தோல்வியுடன் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் பாரிய பின்னடைவை ஏதிர்நோக்கி இருக்கும் போரின் பின்னான இலங்கையின் அரசியற் போக்கு ஒரு புதிய திசையை நோக்கித் திரும்பியுள்ளது. இச் சூழலில் சிங்களப் பேரினவாத நாட்டுப்பற்றும் வேறுபாடான ஒரு உருவத்தை எடுத்து இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சினைகளைச் சிக்கலறுப்பதில் புதிய முட்டுக்கட்டைகளையும் தடைகளையும் முன்வைக்கின்றது. இது பெரும்பாலும் உடனடித் தாக்கங்களாக வெளிப்படுகின்றது.

அண்மிய செயற்பாடுகளாக அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் (NGO) குடிசார் பேச்சாளர்களும் “அதிகாரப்பகிர்வற்ற அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம்” (Non-Devolutionary Constitutional Reform) பற்றிய கருத்தாக்கங்களை முன்வைக்கின்றன. புதுப்புதுப் புனைபதங்களை முன் வைத்து அரசாங்கத்தை அரசியலமைப்பு மாற்றத்துக்கு இணங்கவைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றனவே ஒழிய, மக்களின் உரிமைகளும் வேண்டிக்களும் பற்றிப் பெரிதாக எந்த முக்கியத் துவமும் கொடுக்கப்படுவதாகக் காணோம். இதன் மறுபக்கத்தில் புலம்பெயர்ந்த குறுகிய தமிழ்த் தேசியவாதிகள் இன்னமும் தமது கற்பனைக் கருத்தாக்கமான தனித் தமிழீழ அரசுதான் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு தீர்வாக அமையும்

என்ற வரட்டுத்தனமான வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தை விடாப்பிடியாக வைத்துள்ளனர்.

இரு அணுகுமுறைகளும் குறுகிய வர்க்க நலன்களை பேணுவதில் அவரவர்களின் பங்கினை வெளிக்காட்டுகின்றன. முப்பதாண்டு உள்நாட்டுப் போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டாலும் அதற்கு ஏதுவாக இருந்த முரண்பாடுகளின் மூலங்கள் பற்றி இன்னமும் கணக்கிலோ கருத்திலோ எடுக்கப்படாமை நோக்கற்பாலது. இலங்கையின் முரண்பாடுகளில் முக்கியமானதான தேசியப் பிரச்சினை இன்ன மும் தீர்க்கப்படாமலே இருக்கிறது. பேரினவாத ஒடுக்குமுறை, சிறுபான்மையினரின் அடிப்படை உரிமைகளின் மறுப்பு ஆதிய யாவும் இன்னமும் வலுவாக உள்ளன. இந்த ஒடுக்குமுறை இருநிலைப் பட்டது— அதாவது அரசியல், படைத்துறை வழி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

ஓர் அரசியல் தீர்வுக்கு ஏதுவாக அரசாங்கம் எதையும் முன் மொழியத் தயங்குவதோ விரும்பாமையோ ஆழமான நீண்டகாலச் சிக்கல்களை உருவாக்கும். தேசியப் பிரச்சினைக்கு நேர்மையான தீர்வு என்பது, இலங்கையின் அனைத்துத் தேசிய இனக்கூறுகளினதும் சுயநிர்ணய உரிமை (தன்னாட்சி உறுதிப்பண்புரிமை) கொண்ட ஒரு அமைப்பை உறுதிப்படுத்தும் அடித்தளத்தை கொண்டதாக அமைய வேண்டும். “சுயநிர்ணய உரிமை” என்பது வெவ்வேறு அரசியல் அரங்காடிகளால் தங்கள் குழு சார்ந்த நலன்கட்கான செய்நிரல்கட்கு ஏற்றவாறு காலத்துக்கு காலம் வெவ்வேறு விதங்களிற் விளங்கப் படும் விளக்கப்படும் வருகின்றது. எனவே சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்துப்படிவம் இலங்கையின் தேசிய பிரச்சினைக்கு தீர்வுக்கு எவ்வாறு பயன்படலாம் என்பது ஆராயப்பட வேண்டியதாகிறது.

சுயநிர்ணய உரிமை

சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்துப் படிவம் ரஷ்யப் புரட்சியில் தன் தோற்றுவாயை உடையது. 1922இல் சோவியத் சோசலிசக் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தின் உருவாக்கம் மொழியாலும் பண்பாட்டாலும் வேறுபட்டோரும் ரஷ்யப் புரட்சியால் கவிழ்க்கப்பட்ட ரஷ்ய ‘லார்’ பேரரசினால் ஒடுக்கப்பட்டு வந்தோருமான 120க்கும் மேற்பட்ட இனப் பிரிவுக்குரிய மக்களை ஒன்றிணைத்தது. இம் மாபெருஞ் சாதனை 1917 ஒக்டோபர் புரட்சியின் மூலம் இயலுமானது. அதைப் பற்றிப் பேசுகையில் லெனின், “தேசிய ஒடுக்குமுறையை அகற்றலும் தேசியப் பிரச்சினைக்கான சரியான நிலைப்பாட்டை அடைதலும் தேசிய இனங்களின் வீறார்ந்த போராட்டத்தின்

வழியிலன்றி வேறு எவ்விதத்திலுமல்ல. சுயநிர்ணயம் பற்றி விளங்கிக் கொள்ள 'ஐரிஷ்' பிரச்சினை பற்றிய மார்க்ஸின் ஆய்வுத் தேற்றம் ஒரு முன்னோடிப் பங்களிப்பு பாகும். தொடக்கத்தில், ஐரிஷ் தேசம் தனது சுதந்திரத்தை தானே அடையும் ஆற்றல் உடையதோ அதற்காக தேவை உண்டோ என்பன பற்றி மார்க்ஸ் ஐயுறவு கொண்டார். ஆனாலும் ஐரிஷ் தேசமும் அதன் தொழிலாளி வர்க்கமும், ஆங்கிலத் தொழிலாளி வர்க்கமும் ஆங்கில முதலாளித்துவ அமைப்பைத் தூக்கி எறியும் போது விடுதலை பெறுவார்கள் என எதிர்பார்த்தார். அவரது எதிர்பார்ப்பு முன்னேறிய முதலாளித்துவ பிரித்தானியாவின் தொழிலாளர்கள் பிரித்தானியக் குடியேற்ற நாடுகளில் முதலாளித்துவத்தைக் கவிழ்த்துவிடும் நிலையில் உள்ளார்கள் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். 1860களின் இறுதிப் பகுதியில் ஆங்கில நாட்டின் தொழிலாளர் மத்தியில் ஐரிஷ் மக்கள் மீது காட்டப்பட்ட நச்சு இனத்துவேஷமும் வெறித்தனமான ஓடுக்குமுறையும் பற்றிக் கண்டுணர்ந்து, ஐரிஷ் தேச விடுதலைக்கு ஐரிஷ் மக்கள் முதலாளித்துவத்துக்கு எதிராகப் போராட வேண்டும் என்பதை முன்னிறுத்தித் தன் ஆதரவை நல்கினார். அவர் ஆங்கிலத் தொழிலாளர்களை ஐரிஷ் விடுதலைக்காக முன்னிற்குமாறு தூண்டினார்.

மேலும் ஓடுக்கும் தேசத்தைப் பெயராண்மைப்படுத்தும் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்கள் ஓடுக்கப்படும் தேசத்தின் விடுதலையை ஆதரிப்பது அவர்களுடைய தார்மீகக் கடப்பாடு என்று மார்க்ஸ் வாதிட்டார். இவ் உள்பாங்கு, தேசிய பிரச்சினை சார்ந்து, ஓடுக்கப்படும்/ஓடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் தொடர்பான லெனினது நிலைப்பாட்டின் மைய நோக்காகும். “மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் ஆகியோரின் ஐரிஷ் பிரச்சனை தொடர்பான கொள்கை ஒரு குறிப்பிட்ட எடுத்துக்காட்டாக, அதாவது ஓடுக்கப்படும் தேசத்தின் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உள்பாங்கு தேசிய இயக்கச் செயற்பாட்டில் செலுத்தப்படவேண்டும். இவ்வகை நடைமுறை என்றும் தன் செயற்பாட்டு முக்கியத்துவத்தை இழந்ததில்லை” என லெனின் எழுதுகிறார். மார்க்ஸின் அணுகுமுறையை முன்னிறுத்தித், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கொள்கை வழியில் எதிர்ப்பவர்க்கு மாறாகத் தொடர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் போராட வேண்டும் என்பது அவரது நிலைப்பாடாகும்.

“தேசங்களின் சுயநிர்ணயத்துக்கான உரிமையானது, விடுதலைக் கான உரிமை, கட்டற்ற உரிமை ஓடுக்கும் தேசத்திலிருந்து அரசியல் ரீதியாகப் பிரிந்து செல்வதற்கு ஆதரவான கிளர்ச்சியை நடத்துவதற்கான கட்டற்றநிலை. பிரிந்து செல்வதா என்ற கேள்விக்கான தீர்வினை ஒப்பங்கோடல்/குடியொப்பம் மூலம் முடிவு

செய்யவேண்டிய சுதந்திரம் இருக்க வேண்டிய அதே வேளை இந்தக் கோரிக்கை, பிரிந்துசெல்ல, கூறுபடுத்த, அல்லது சிறு அரசை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளை ஒத்ததல்ல. எந்த வடிவத்திலும் நடாத்தப்படும் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தை விளக்கவரும் நேர்மைப் பொருத்தமுடைய வெளிக்காட்டுகையே அது. அரசின் ஜனநாயக முறைமை பிரிந்து செல்வதற்கான முழுமையான நிலையை அண்மித்திருக்குமாயின், முழுமையாகப் பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை வழங்கும்போது, மிக அருமையாக அல்லாது, வலுக் குறைந்த தேசிய இனக்கூறே செயலளவில் பிரிந்துபோகும். பொருளாதார முன்னேற்றம், மக்கள் நலன்களின் நோக்கில் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைசால் ஜனநாயக முறையைப் பேணும் பேரரசுகளுக்கு பல நன்மைகளை வழங்கும் என்பது ஜயத்துக்கிடமான தன்று.” சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளல், கூட்டிணைப்புக் கொள்கையை உருவாக்குவது போன்றதல்ல. ஒருவர் இந்தக் கொள்கையையும் மத்தியில் ஜனநாயகம் மையப்படுத்தப் படுவதையும் சமரசமின்றி எதிர்க்கும் ஒருவர், தேசிய இனங்களின் சமனின்மைக்கு தீர்வுகாண முழுமையாக ஒன்றித்த கொள்கையின் கீழ்க் கூட்டிணைப்பை விரும்பலாம் என விளக்குகிறார் லெனின்.

லெனின் சுயநிர்ணய உரிமையை விளக்கி வரைவிலக்கணப் படுத்திய பின்பே பிறர், குறிப்பாக வூட்ரோ வில்சன், சுயநிர்ணய உரிமை என்பது மக்கள் தங்களை தாங்களே ஆள்வதற்கான உரிமை என வரையறை செய்கிறார். சுயநிர்ணய உரிமை என்பது மக்களின் இணக்கப்பாடின்றி சட்டரீதியாக எவரும் ஆளமுடியாது என்ற பொருள் கோடலை உள்ளடக்கும். வில்சன் தனது '14-அம்ச உரையில்' சுயநிர்ணய உரிமையை பறைசாற்றியிருப்பது நோக்கற் பாலதே. அடிப்படையில் வில்சன், லெனின் இருவரிடையிலும், பின்னவர் பிரிந்து போகும் உரிமையை ஏற்றுள்ளார்.

ஒன்றாக இருப்பது முடியாமற் போனாற் சுயநிர்ணய உரிமையின்படி பிரிந்துபோக உரிமையுண்டே ஒழிய அதுவே பிரிவினையாக மாட்டாது. இதை லெனின் மணமுறிவு உரிமையை எடுத்துக்காட்டி ஒப்பிட்டு விளக்குகிறார். மணமுறிவு உரிமை என்பது மண உறவை முறிப்பதல்ல. ஆனால் ஒவ்வோர் ஆளும் மண ஒப்பந்தத்தினை ஏற்படுத்தும்போது பின்பயன் கருதி மணமுறிவு உரிமையையும் உறுதிசெய்வது போல மணமுறிவு உரிமை இல்லாமல் எந்த திருமணமும் நீடுநிலைப் பொறுப்புறுதி வழங்கமுடியாது. பிரிவதற்கான உரிமை உறவை சமமாக வைக்கவும் நிலைத்து நிற்கவும் செய்வதற்காகனது. ஆகவே ஓர் ஒன்றியத்தின் (Union) தேசிய

இனங்களும் இனக் கூறுகளும் பிரிந்துபோவதற்கான உரிமை என்பது இணைந்து வாழ்வதற்காக சாத்தியங்களை துருவித் தேடலே என்பது லெனின் முன்வைக்கும் கருத்தாகும்.

பின்னைக் காலங்களிற் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது அரசியற் சட்டமுறை விளக்கங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது. அரசியல் கோட்பாட்டு வழியின் நோக்கெல்லையும் பரப்பெல்லையும் சட்டவழி முறைக்கும் அப்பாற் பரந்து விட்டன. சம உரிமையும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் மதிக்கும் ஐ.நா. கொள்கையின் அடிப்படையின் தேசங்களுக்கிடை நட்புறவை மேம்படுத்தவும் உலக அமைதியை வலுப்படுத்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கவும் என 1945இல் எழுதப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகளின் பட்டயத்தின் சட்டவாக்கம் (2)இற் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் பன்னாட்டுக் குடிசார், அரசியல் உரிமைகள் அவைக் கூட்டு (ICCPR), 1966இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட பன்னாட்டுப் பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டுரிமை அவைக்கூட்டு (ICESOR) போன்றவற்றிலும் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு பதியப்பட்டுள்ளது. இவ் அவைக் கூட்டுகள் சுயநிர்ணய உரிமை மக்களின் உரிமைகளில் ஒன்று என்று வலியுறுத்திக் கூறுவதுடன், பொருத்தனைச் சட்டங்கள் (Treaty) மூலம் பொறுப்புறுதி செய்துள்ளன. ஐ.நா. முறையேற்ற (UN Ratified) சுயநிர்ணய உரிமையின் தாக்கம், சட்டத்தினதை விட அதிகம். அரசியற் பாங்காக மட்டுமல்லாமல் அரசியற் காரணங் கட்டகாகவும் சுயநிர்ணய உரிமை என்பதன் பொருள் பலவாறாக வேறுபட்ட விளக்கங்களுக்கு உட்படுகின்றது.

இலங்கையில் சுயநிர்ணய உரிமை

இலங்கையிலோ வெறெங்குமோ தேசியப் பிரச்சினை பற்றி மார்க்சிய லெனினியவாதிகளின் நிலைப்பாடு இரட்டுறல் தன்மையற்றது. அது வரலாற்று ரீதியாக இலங்கையின் பேரினவாதத்தின் கூர்ப்பையும் அதன் தொடர்ச்சியாகத் தேசிய ஒடுக்குமுறையையும் இனங்கண்டு, இலங்கையின் பிரதான முரண்பாடாகத் தேசிய முரண்பாட்டின் கூர்ப்பையும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளது. மார்க்சிய லெனியவாதிகள் எல்லாத் தேசிய இனக் கூறுகளினதும் சுயநிர்ணய உரிமையை உறுதிப்படுத்தும் வழியே தான் தேசியப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண இயலும் என்பதை விடாது வலியுறுத்தி வருகின்றனர். தேசிய இனக் கூறுகளின் சுயநிர்ணய உரிமைகளைப் புறந்தள்ளிய தீர்வுக்கான முன்மொழிவுகள் ஐயத்துக்குரியன.

இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சினையின் தொடர்பில், அதனுள் அடங்கிய வர்க்க, வர்க்கஞ்சார் நலன்களின் உள்ளியல்புகள் நேரடியாகப் புலப்படுவதில்லை. தற்போதுள்ள அரசியற் சட்டகம், நாடாளுமன்றத்தின் நிறைவேற்றும் அதன் சட்டவாக்கம் ஆகியவற்றுள் தீர்வுக்காக ஆய்வினை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் ஒருவரால் தேசியப் பிரச்சினைகள், தேசிய இன, வர்க்கப் பண்புக்கூறுகள், தேசிய இனக் கூறுகளின் சுயநிர்ணய உரிமை போன்றவற்றை இனங்காணுந் தேவையைச் செவ்வையாகக் கணிப்பிட முடியாது. ஆகவே, தற்போதுள்ள அரசியற் சட்டகத்துள் தீர்வைத் தேடும் முயற்சி, நிச்சயமாக, முரண்பாடுகளின் அரசியற் தொடர் விளைவுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களைக் கணக்கில் எடுக்கத் தவறிவிடும். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் பிரதான முரண்பாடாக வளர்ச்சி பெற்றமையையும் எல்லாச் சமூகங்களையும் திருப்திப் படுத்தக்கூடிய வழிவகைகளையும் இனங்கண்டு அவற்றைக் கணக்கிலெடுத்தல் அவசியம். ஆகவே அரசுசார், குடிசார் பேச்சாளர்கள் அதிகாரப்பகிர்வற்ற அரசியற் சீர்த்திருத்தங்களைப் பற்றிக் கதைப்பதன் உட்கிடை, மக்களின் உரிமை என்பது தீர்வின் ஆதார நிலை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாமையே என்பது மார்க்சிய லெனினியவாதிகளின் நிலைப்பாடு. அது செம்மையானது என விளங்கிக்கொள்ள, உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுச் சக்திகள் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்குள் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் கட்டத்தில் நுழைந்துள்ளதையும் அதன் வழி தேசியப் பிரச்சினை எப்படி வளர்ச்சி பெறுகிறது என்பதையும் துல்லியமாக ஆராய வேண்டும். ஒரு தேசிய இனமோ ஒரு தேசிய இனக்கூறோ ஒரு சமுதாயமோ சமூகக்குழுவாக ஒடுக்கப் படும்போது, ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டம் அதன் அடையாளத்தைச் சார்ந்திருக்கும். போராட்டத்தை மறுப்பது சமூக ஒடுக்குமுறையை ஆதரிப்பதாகும் என்பது மார்க்சிய லெனினியவாத நிலைப்பாடாகும். அந்த அடிப்படையிலேயே அவர்கள் கொலனி ஆதிக்க மறுப்பு விடுதலைப் போராட்டத்தையும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனக் கூறுகளினதும் சமூகக் குழுக்களின் போராட்டத்தையும் ஆதரித்தனர்.

தமிழ்த் தேசியவாதம் அதன் எல்லா வடிவங்களிலும் அடையாளங்களிலும் ஓர் வரலாற்று ஆக்கப்பாடே. தமிழ் அடையாள மலர்ச்சி தமிழ்த் தேசிய அடையாளமாக மாறியதற்குப் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, வரலாற்றுக் காரணங்கள் உள்ளன. தமிழ்த் தேசிய அடையாளம் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. இன்றையது அதற்கு முந்தையதை விடக் குறிப்பிடும்ளவுக்கு வேறுபட்டது. 1970களில் தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்கள் “தனித் தமிழீழ அரசு” என்ற கருத்துப்பாங்கை முன்வைத்துக் கொள்கைப்பரப்புச் செய்தனர்.

1976இல் சந்தர்ப்பவாத நாடளுமன்ற அரசியல் காரணங்களுக்காக வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள். தமிழர் முகங்கொடுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு இத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அமையாது. நேர்மையாக சொல்வதானால் தமிழர் சார்பாக முன் வைக்கப்படும் எத் தீர்மானமும் மற்றைய சிறுபான்மையினரின், குறிப்பாக முல்லிம்கள், மலையகத் தமிழர் போன்றோரின் உரிமைகளை முறையாக உள்வாங்கியதாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் தனித் தமிழீழ அரசு என்ற வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம், முல்லிம்களதும் மலையகத் தமிழர்களதும் அரசியற் பிரச்சனைகளைக் கருத்தில் கொள்ளவும் கணக்கெடுக்கவும் தவறியுள்ளது. குறிப்பிடும் படியாக, அண்மை வரை, தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் எல்லா இனக் கூறுகளினதும் சுயநிர்ணய உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்வுகளை விரும்பாதிருந்தமை கண்கூடு, சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தாக்கம் முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தின் ஆக்கமல்ல. அது புரட்சிகரச் சிந்தனைப் பாங்கினையுடைய தொழிலாளி வர்க்கத்தினுடையது.

கொலனித்துவத்துக்குப் பிந்திய தேசியப் பிரச்சினை பண்பளவில் கொலனித்துவ காலத்தினின்றும் வேறுபடுகிறது. சுயநிர்ணயம் என்பதை 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற் காணப்பட்ட ஒருக்கும் தேசத்துக்கும் ஒருக்கப்படும் தேசத்துக்கும் இடையிலான ஒன்றாக நோக்காமல், அதினும் பரந்தளவில் நோக்க வேண்டும். ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தமது மேலாதிக்க நலன்களை முன்னெடுக்கப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியை எவ்வாறு பயன்படுத்தினர் என்பதை ஒருவர் வரலாற்றுரீதியாக நோக்க வேண்டும். வெறுமனே சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் பிரிவினை கோருவது, மேட்டுக்குடித் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் செய்நிரலை அரவணைத்துத் தங்கள் நலன்களை பேணுவதற்கே. பிரிந்து போகும் உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளும் மார்க்சிய லெனினியவாதிகள் தேசிய முரண்பாடுகளுக்குப் பிரிவினையே ஒரே அருமருந்தென ஏற்பதில்லை என்பதுடன் ஏகாதிபத்திய வாதிகள் பிரிவினையை தங்கள் நலன்களுக்குப் பயன்படுத்துவது குறித்தும்— எடுத்துக்காட்டாக அண்மையிற் கொசொவோ பிரிவினை —எச்சரித்து வந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. (ஏகாதிபத்தியம் முதலில் யூகோஸ்லாவியாவைத் துண்டாக்கியது, பின்பு அதன் ஒரு துண்டாகிய சேர்பியாவில் இருந்து கொசொவோவைப் பிரித்தது). ஆகவே இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சினைக்கு பிரிவினையே ஒரேவழி, அதுவே தீர்வைத் தரும் என்பது தேசிய இனக்கூறுகளின் நலனுக்கான தாகாது. (பிரிவினை மேலும் பிரிவினைக்கு இடமளிக்கலாம். இன்றய தமிழ்த் தேசியம் நாளைக்கு வடபுலத் தமிழ்த் தேசியம், கிழக்குத் தமிழ்த் தேசியம், வன்னித்

தமிழ்த் தேசியம், மன்னார்த் தேசியம், யாழ்ப்பாணத் தேசியம், தீவுத் தேசியம், வட மராட்சித் தேசியம் எனவும் பின்னர் அது சாதிரீதியாக மேலும் பல கூறுகளாகவும் கிளை விடலாம். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தேவை, தமக்கானதோர் அடையாளத்தை தோற்றுவிப்பதாகும்).

தற்போதைய தேவை யாதெனில் இலங்கையின் எல்லாத் தேசிய இனக் கூறுகளினதும் சுயநிர்ணய உரிமையை உறுதிப்படுத்துவதே. புலம்பெயர்ந்த தமிழரில் ஒரு சாராரும் தமிழ் ஊடகங்களும் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது ஒரு வெறும் பிரிவினைக்கான உரிமை தான் எனப் பரப்புரை செய்கின்றன. இது தவறான வழிநடத்தலும் தீங்கான போக்குமாகும். சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பிரிவினைக்கும் மேலானதாகும். தமிழ்த் தேசியவாதிகளும் சிங்களப் பேரினவாதிகளும் தொடர்ந்தும் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி மக்களை தவறாக வழிநடத்துகிறார்கள். இவ்வேளை, சில தமிழ் நாடாளுமன்ற அரசியல் வாதிகள் புதிய புனைவொன்றாக “உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை” என்ற பசப்புப் பதத்தை முன்மொழிந்து அதைத் தேசியப் பிரச்சினையின் தீர்வாகப் பேசுகின்றனர். (இணைப்பாட்சியில் தொடங்கிப் பிராந்திய சபை, மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை, தனி நாடு, மாகாண சபை, தமிழீழம், சுயநிர்ணய உரிமை, உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை என்று இவர்கள் மாறி மாறி மக்களைக் குழப்பி ஏமாற்றுகிறார்கள்).

உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை என்பது தேசிய இனக்கூறுகளின் சுயநிர்ணய உரிமையைச் சின்னாபின்னமாக்கி நாளடைவில் தேசிய இனக்கூறுகளின் உரிமைகளை ஒதுக்கிக் கிறதற்கான ஒரு முயற்சியே.

இந் நிலையில் மார்க்சிய லெனினியவாதிகள் பிரிவினைக்கெதிரான நிலைப்பாட்டை மீண்டும் அழுத்திச் சொல்வது முக்கியமாகிறது. பிரிவினை என்பது ஏகாதிபத்தியவாதிகள் பயன்படுத்தும் ஒரு கருவி. அது பிரிவினையை எதிர்ப்பதை உரிமையாக கொள்ளவில்லை. பிரிவினைக்கான உரிமை சுயநிர்ணய உரிமையின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு பகுதியேயன்றிப் பிரிவினைக்கான உரிமமன்று. அத்துடன் தேசிய இனக் கூறுகளிடையே உள்ள முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கவும் பிரிவினையைத் தடுக்கவும் உதவும் ஓர் மார்க்கமுமாகும். சிங்களப் பேரினவாதிகளும் குறுந் தமிழ்த் தேசியவாதிகளும் என்றுமே சமூக நீதிக்கான மக்களின் போராட்டத்தைக் கருத்தில் கொள்வதில்லை. இந் நடவடிக்கை, முன்புஞ் சரி தற்போதும் சரி, மக்களைப் பிரித்தும் தேசிய இனக் கூறுகளின் உரிமைகளை மறுத்தும் அரசியல் நடத்துவதற்கும் ஆட்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவுமே என்பது உறுதியாகிறது.

நிறைவாக

சுயநிர்ணய உரிமை என்பது கண்முடித்தனமாகவோ, தேச, தேசிய இனக் கூறுகளின்மேல் அல்லது இனக்குழுக்களின் மேல் அழுத்திச் சுமக்க வைக்கும் ஒன்றல்ல. ஒரு தேசிய இனக்கூற்றின் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது, அதன் இருப்பும் உய்வும் அடையாளமும் அச்சுறுத்தப் படும்போது மட்டுமே, சுயநிர்ணய உரிமைக்கு அல்லது பிரிவினைக்கான போராட்டம் உருப்பெறுகிறது.

ஒடுக்கப்படும் ஒரு தேசிய இனக்கூற்றுக்குரிய போராட்டம் சிக்கலானதும் தொடர் வளர்ச்சியுறுவதுமாகும். எந்த இரு போராட்டங்களும் ஒரே மாதிரி அமையமுடியாது. பல சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளில், இலங்கை உள்ளிட்ட நாடுகளில், மேலாண்மை உள்ளநோக்கத்தில் வழிநடத்தும் அந்நிய தலையீடுகளின் அரசியற் பின்விளைவுகள் மென்மேலும் சிக்கலான நிலைமைகட்கே வழி செய்துள்ளன.

இலங்கையின் இன்றைய நிலை கவலையளிக்கக் கூடியதாகவே உள்ளது. தேசிய இனக் கூறுகளின் உரிமைகள் புதிய அச்சுறுத்தல் கட்டுள்ளுகின்றன. சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை நிலைநிறுத்துவது முக்கியமான நடவடிக்கையாக உள்ளது. இது முற்போக்குச் சக்திகள் ஒன்றிணைந்து தேசிய இனக்கூறுகளின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடவேண்டிய காலம் மட்டுமல்ல. இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சினைக்கு நீதியான தீர்வை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய காலமுமாகும்.

(நன்றி: தேடல் சிறப்பிதழ், கனடா, 2010 செப்டெம்பர்)

நவகொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியமும் தேசமாதலும் வரைவிலக்கணப் பிரச்சனைகள்

இமயவரம்பன்

தேச அரசு என்பது முதலாளியத்தின் துணை விளைவு. ஒரு சமூகப் பொருளாதார அமைப்பாக உள்ள மக்கள்திரள்கட்குச் சுயாதீனமான இருப்பு தேவைப்பட்ட போதே தேசம் என்பதற்கான வரைவிலக்கணம் தேவைப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக விருத்திபெற்ற போது, தம்மினும் வலியதான ஒரு நாட்டின் ஆளும் வர்க்கத்தால், தேச நலனின் பேரில், ஒடுக்குமுறை ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட நாடுகளும் மக்களும் தமக்கெனச் சுதந்திரமான அரசுகளைக் கோரினர்.

இனமும் பிரதேசமும் சார்ந்த அடையாளங்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இருந்து வந்துள்ளன. ஆயினும், முதலாளியத்தின் தோற்றம் வரை, அவ் அடையாளங்கள் தேசங்களாக அமையப் பெறவில்லை. தேசம் என்ற கருத்தும் அதை அரசொன்றுடன் அடையாளப்படுத்தும் நடைமுறையும் உருவாகி வளர்ந்துவந்த முதலாளி வர்க்கம் ஒன்றின் தேவைக்கமையவே எழுந்தன. தேசியம், முதலாளிய அரசுக்குத் தேச அரசு என்ற மதிப்பான அடையாளத்தை வழங்கியதன் மூலம், அந்த அரசில் தமக்கும் ஒரு பங்குண்டு என ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களும் நம்பி ஏமாற உதவியது. இவ்வாறு, தேசியம் முதலாளிய நலன்கட்கு —குறிப்பாக ஏகாதிபத்திய நலன்கட்கு— நன்கு உதவியது.

தேசம் என்ற பதத்துக்கு ஸ்ற்றாலின் முன்வைத்த நேர்த்தியானதும் முழுமையானதுமான வரைவிலக்கணம், இன்றுங்கூடச், சமகாலத் தேசம் என்பதற்குச் செல்லுபடியானதும் பொருத்தமானதுமான ஒரு

விவரணமாகவே உள்ளது: “தேசம் என்பது, பெதுவான மொழி, பிரதேசம், பொருளியல் வாழ்வு, பொதுவான பண்பாடொன்றாகப் பரிணமிக்கும் உளவியற் தன்மை என்பனவற்றின் அடிப்படையில், வரலாற்றின் வடிவுபெற்ற ஒரு உறுதிப்பாடான மக்கள் சமூகமாகும். [J.V. Stalin, *Marxism and the National Question*, 1913].

ரஷ்யப் பேரரசை மாற்றியமைப்பதற்கான புரட்சிகரப் போராட்டம் ஒன்றின் போக்கில், தேசிய ஒடுக்குதலையும் தேசங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் கையாளுவது தொடர்பாக, இவ் வரைவிலக்கணம் முன்வைக்கப்பட்டது. ஒரு தேசத்தைச் நடைமுறைச் சாத்தியமாக்குவது எது என்ற கூர்ந்த கவனிப்பினதும் ஆழ்ந்த விளக்கத்தினதும் அடிப்படையில் அது அமைந்திருந்தது. ஸ்ற்றாலின் வரைவிலக்கணம் தேசத்திற்கான அத்தியாவசியமான பண்புகள் எனக் கூறுவன, ஒரு தேசத்தை நடைமுறைச் சாத்தியமாக்கத் தேவையானவையாக இன்னமும் பரவலாக ஏற்கப்படுகின்றன. மதம் —தென்னாசியாவிற்கு சாதி— போன்ற காரணிகள் சமூகக் குழுமங்களின் அடையாளங்களை வரையறுத்துள்ளதுடன் தேசிய இயக்கங்களிலும் தேசிய அடையாளத்தின் உருவாக்கத்திலும் பெரும் பங்காற்றியுள்ள போதும், அவை தேசத்தை வரையறுக்குங் காரணிகளல்ல. இனத்துவத்தின் வரைவிலக்கணங்கள் இனத்துவத்தைத் தேசியத்திற்கு வெளியே —சில சமயம் தேசியத்திற்குச் சமமாக— வைக்கின்றன. எனினும், அரசியலில், தேசம் என்ற கருத்தாக்கம் பிற அடையாளங்களை விட வலிமையுடையதாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

தேசிய இனம் என்ற பதம், பொதுவாக, ஒரு தேசத்துக்குரிய அத்தியாவசியமான பண்புகளைப் பெருமளவும் உடையனவாயும் — ஏற்கெனவே ஒரு தேசமாக இல்லாதவிடத்து— அவ்வாறு அமைவதற்கான ஆற்றலைக் கொண்டும் உள்ள சமூகங்களைக் குறிக்கப் பயன்படும். பல்லின அல்லது பல் தேசிய இனத் தேச-அரசுக் கட்டமைப்பு ஒன்றினுள் பிற தேசிய இனங்களுடன் ஒரு தேசிய இனத்தின் உடன்பாழ்வு பிரச்சனைக்குட்படும் போது, அத் தேசிய இனம் தன்னை ஒரு தேசமாக அறிவித்துத் தன்னை ஒரு தேச அரசாக நிறுவ முனையும் தேவை ஏற்படுகிறது.

தேச-அரசு என்ற கருத்தாக்கத்தின் விருத்தி, முதலாளியத்தின் விருத்தியுடன் நெருங்கிப் பிணைந்துள்ளது. எனவே, முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக மாற்றமடைவதை அடுத்துப், பன்னாட்டு முலதனம் தேச எல்லைகளைத் தாண்டிய நிலையில், ஏகாதிபத்தியம் தனது உலகமயமாதற் செய்நிரலாடு உலக ஆதிக்கத்தை வேண்டுகையில், முதலாளியத்துக்குத் தன் தாயகத்திற் தேசியத்தக்கான தேவை இல்லாது போகிறது. முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகளில் தேசியம்

முதலாளிய நல்கட்கு மாறாகச் செயற்படலாம். இவ்வாறு, மூலதனம் சர்வதேசப் பண்பைப் பெற்றதையடுத்துத், தேச-அரசு என்பது மூலதனத்துக்குப் பயன் குறைந்ததாகிவிட்டது. நவதாராளவாதிகளும் ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கலின் ஆதரவாளர்களும் தேசியத்தை நிராகரிப்பதற்கு இது முக்கியமான ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

முற்போக்கான வரலாற்றாசிரியரான ஹொப்ஸ்பாம், வேறு காரணங்கட்காகத் தேசியம் பற்றிப் பாதகமான நோக்குடையவராக உள்ளளார். தேசம் என்பதற்கு சர்வவியாபகமான தேவை என ஒன்றுமே தேவையில்லை எனவும் “தம்மைத் தேசமாகக் கருதுகிற, போதியளவு பெரிய எந்த மக்கள்திரளும் அவ்வாறே நடத்தப்படும்”. [E.J. Hobsbawm, *Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth, Reality*, 1990].

அன்டர்ஸன் அதற்கும் அப்பாற் சென்று, ஆளையாள் நேறிற் காணக்கூடிய ஆதிநிலைக் கிராமச் சமூகங்களினும் பெரிதான எச் சமூகமும், —உள்ளார வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் இறைமை உடையதாகவும்— கற்பனை செய்யப்பட்ட சமூகமே என்கிறார். எனினும் அவர் தேசங்களதும் தேசியத்தினதும் அரசியல் முக்கியத்துவத்தையோ அவற்றின் இருப்பிற்கான உரிமையையோ மறுக்கவில்லை. [B. Anderson, *Imagined Communities: Reflection on the Origin and Spread of Nationalism*, 1983].

சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசின் உருவாக்கம் தேசத்தின் உருவாக்கத்திற்கு முந்தியதென ஹொப்ஸ்பாம் தனது ஆய்வில் விளக்கியுள்ளார். உதாரணமாக, பிரான்ஸ் தேசத்தின் உருவாக்கத்தின் போக்கிற் பல தேசங்கள் தம் அடையாளத்தை இழந்து பிரான்ஸ் தேசத்தினுள் தம்மைக் கரைத்துக் கொண்டன. அவ்வாறே, தேசம் ஒன்றின் உருவாக்கம், அது தேச அரசாக அமைய முன்னர் நிகழ்ந்துமுள்ளது.

ஏவ்வாறாயினும், தேசமோ தேசியமோ இயல்பானவையோ மாறாதவையோ அல்ல என்பதைப் பற்றியும் தேசமென்பது வரலாற்றின் விளைபொருளேயன்றி மனித உயிரியல் சார்ந்த ஒன்றல்ல என்பதில் அரசியல் வரலாற்றாளர்கள் ஒரு மனதுடையோராக உள்ளனர் எனத் தெரிகிறது. “பொதுவான ஒரு ஊழ்” என்பது போன்ற சூட்சுமமான கருத்துக்களை (உதாரணமாக, ஓட்டோ பாவர், Otto Bauer) தேசம் என்பதற்கு மறைமுகமாகப் பொருத்தும் முயற்சிகள் தோல்விகண்டுள்ளன. தேசங்களின் உருவாக்கத்துக்கும் தேச அரசுகளாக அவற்றின் நிலைபெற்றுக்கும் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் காரணிகளே அடிப்படையானவையாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. தேச அரசின் விருத்தியில் முதலாளியத்தின் பங்கு ஐயத்துக்கிடமின்றி நிறுவப்பட்டுள்ளது.

கொலனியத்தின் கீழ் —சில வேளைகளில் கொலனியத்துக்குப் பிந்திய நிலைமைகளில்— தேசங்களதும் தேச அரசுகளதும் உருவாக்கம் சம்பந்தப்பட்ட சமூகத்தின் தேவைகளை விட மேலாக நாட்டைக் கைப்பற்றிய அல்லது ஆதிக்கஞ்செய்த கொலனிய அல்லது நவகொலனிய வல்லரசின் நலன்களுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்துள்ளது. கொலனியத்தின் கீழ்த் தேச அரசுகளின் உருவாக்கம், —பிராந்திய மேலாதிக்கத்திற்கும் உலக மேலாதிக்கத்திற்குமாகக் கொலனிகளிடையிலான போட்டி உட்பட— அவையவைக்குரிய கொலனியச் சூழல்களில் வைத்தே விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

யப்பான் தவிர்ந்த ஆசியாவின் முதலாளிய முறை, நாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்த கொலனிய வல்லரசொன்றின் அல்லது ஆதிக்கஞ்செய்த ஏகாதிபத்திய வல்லரசொன்றினால் விதிக்கப்பட்ட முறையிலேயே விருத்தி பெற்றது. ஆபிரிக்காவிலும் லத்தின் அமெரிக்காவிலும் இருந்து வந்துள்ள நிலைமையும் இவ்வாறானதே. அயற் குறுக்கீடு நடந்த நிலைமைகளும் விதமும் பிரதேசத்துக்கும் கொலனிய/ஏகாதிபத்திய வல்லரசுக்கும் ஏற்ப வேறுபட்டன. கொலனிகளிலும் அரைக் கொலனிகளிலும் தேசியமும் தேசிய இயக்கங்களும் உருவான விதமும் அவ்வாறே நிலவுடைமைச் சமூகம் அல்லது நிலவுடைமைக்கு முந்திய சமூகம் ஒன்று முதலாளியச் சமூக அமைப்பிற்கு மாறிய விதமும் அளவும் அக் காலத்தில் அங்கிருந்த சமூக அமைப்புடன் கொலனிய/ஏகாதிபத்திய நலன்கள் எவ்வாறு உறவாடின என்பதன் மீது தங்கியிருந்தன.

மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் தேசியப் பிரச்சனையைப் பற்றி அலசுவதில் பாரிய விடுபாடாகத் தோன்றுவது ஏதெனின், தேசங்களே இல்லாத நிலைமைகளில் தேசங்களும் தேச-அரசுகளும் உருவானதில் கொலனியமும் நவ-கொலனியமும் ஆற்றிய பங்கைத் தவற விட்டமை ஆகும். கொலனியத்துக்குப் பிந்திய காலத்தில் மூன்றாமுலகாக அமைந்த பிரதேசங்களில் முதலாளியம் விருத்திபெற்ற விதங் காரணமாக, தேசிய உணர்வும் தேசியமும் ஐரோப்பாவில் விருத்தி பெற்ற விதத்தினின்று வேறுபட்ட முறையிலேயே அங்கு விருத்தி பெற்றன. தேசியம் பற்றிய கோட்பாடுகள், ஐரோப்பாவில் தேசிய உணர்வும் தேசியமும் பற்றிக் கணிசமானளவு ஆழ்ந்த ஆய்வையுடையன. கொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியத்தின் விருத்தி கொலனி நாட்டில் முதலாளியத்தின் விருத்தியுடன் அதிக உறவுடையதல்ல. கொலனி நாடும் மக்களும் கொலனிய/ ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கு உட்பட்டதன் விளைவுக்குத் தேசியத்தின் விருத்தியுடன் உறவு இருந்தது. நவ-கொலனியத்தின் கீழும், தேசியம் தன் பலவாறான வடிவங்களில் (ஒரு இனக்குழுவினது அல்லது ஒரு தேசிய இனத்தினது பேரால்) உள்ளூர் மேட்டுக்குடி வர்க்கத்தினது

ஒடுக்குமுறைக்கோ ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறைக்கோ உள்ளூர் மேட்டுக்குடிகளதும் ஏகாதிபத்தியத்தினதும் இணைந்த ஒடுக்குமுறைக்கோ எதிர்வினையாக விருத்தி பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு நிலப்பிரபுச் சமூகங்களும் அரை- நிலப்பிரபுச் சமூகங்களும் ஏதோ ஒரு வகையான “தேசியத்தினுள்” உந்திவிடப்படுகின்றன.

பிரதேசங்களைக் கொலனிய வல்லரசுகள் தம்மிடையே கூறு போட்டதன் மூலமும் கொலனிய/ஏகாதிபத்திய நலன்களின் அடிப்படையில் பிரதேசங்கட்கு எல்லை குறித்ததன் மூலமும் ‘தேசிய அடையாளங்கள் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, அரபு மக்கள், கொலனியக் குறுக்கீடில்லாத சூழ்நிலையில் அவர்கள் ஒரே தேசமாக அமைந்திருக்கக் கூடும். குர்திய மக்கள் நான்கு நாடுகளிடையே பிரிக்கப்பட்டு வேண்டுமென்றே தேசிய அடையாளம் மறுக்கப்படவும் கொலனியக் குறுக்கீடு காரணமாகியுள்ளது.

கொலனியமும் ஏகாதிபத்தியமும் மக்களை ஒடுக்கியதற்கும் சுரண்டியதற்கும் வளங்களைச் சூறையாடியதற்கும் அப்பால், கொலனிய ஏகாதிபத்தியக் குறுக்கீட்டின் விளைவான பல வகையான அடிமை முறைகளும் உருவாயின. அவை, தேசிய அடையாளத்தின் மீதும் தேசியத்தின் மீதும் பாதிப்புக்களைக் கொண்டிருந்தன. கட்டாயமாகவும் கட்டாயமின்றியும் கொலனி ஆட்சியின் கீழ்த் தொழிலாளரின் குடிப்பெயர்வால் ஏற்கெனவே சிக்கலாக்கப்பட்ட தேசிய அடையாளமானது, நவ-கொலனியத்தின் கீழ், ஏகாதிபத்திய-உலகமயமாக்கற் செயற்பாட்டல் ஊக்குவிக்கப்பட்ட உள்நாட்டுப் போர், பொருளாதார நெருக்கடி ஆகிய நிலைமைகளின் கீழ் நிகழ்ந்த பெருந்தொகையிலான இடப்பெயர்வுகளால் மேலுஞ் சிக்கலாக்கப் பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு, தேசியத்தாற் பயனடையப் போவது முதலாளி வர்க்கமே என்பதற்கும் தேசியம் பிற்போக்கான இயல்பினது என்பதற்கும் அப்பால், தேசியத்தைக் கற்பனையானது எனவும் வரலாற்று முக்கிய மற்றது எனவும் நிராகரிப்பது தவறானது. கற்பனையானதோ இல்லையோ, தேசியம் இருக்கிறது. ஒடுக்குவோருக்கும் ஒடுக்கப்படுவோருக்கும் ஆது ஆற்றுதற்குரிய வகிபாகமும் உள்ளது. இந்தப் புறநிலை யதார்த்தத்தின் அடிப்படையிலேயே மாக்ஸிய லெனினியர்கள் தேசியத்தை நோக்குகின்றனர். சுட்சுமமானதும் கொச்சையான சர்வவியாபகமானதுமான முறையிலன்றி, உள்ளடக்கத்தினையும் புறநிலை யதார்த்தத்தினையும் சார்ந்து, மேற்கூறியவாறான அடிப்படையிலேயே அவர்கள் தேசங்களதும் தேசிய இனங்களதும் சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்துகின்றனர்.

இந்த மலை நாட்டினிலே

காவத்தை நெல்சன்

இந்த மலை நாட்டினிலே
உழைக்கும் மக்கள் நாங்க
உயர்வே இல்லாம
வீழ்ந்து கிடக்குறோங்க
பாட்டன் பூட்டன் காலந்தொட்டே
இதே நிலம தாங்க
பாட்டாளி வர்க்கம் இணைந்து
போராடுவோங்க

(இந்த மலை நாட்டினிலே)

இரப்பரும் தேயிலையும்
எங்க உழைப்பு தாங்க
நாட்டின் பொருளாதாரத்தில்
முதுகெலும்பு நாங்க
நம்ம வீட்டு அடுப்பிலெல்லாம்
பூனை தூங்குதூங்க
இந்த பூமியையே புரட்டிப்போட
எழுந்து வாங்க நீங்க

(இந்த மலை நாட்டினிலே)

(தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம்)

கோயில் கட்டி கும்பம் ஏத்தி
தொழுது நின்னோம் நாங்க
ஏழை எங்கள் வாழ்வை கடவுள்
திரும்பி பாக்கலீங்க
கடவுள் பேரில் சுரண்டும் முதலை
வாயை கிழிப்போம் வாங்க – இந்த
சனியன்களை பகுத்தறிவால்
துரத்தியடிப்போம் வாங்க
(இந்த மலை நாட்டினிலே)

வலிய வந்து வாயிழிச்சி
வாக்கு கேக்குறாங்க
வறுமை தனை ஒழிக்கிறதா
கோசம் போடுறாங்க
சம்பள ஒப்பந்தத்தில்
காட்டிக் கொடுத்த நீங்க – இனி
ஒட்டுக்கேக்க வந்தீங்கன்னா
ஓத கொடுப்போம் நாங்க
(இந்த மலை நாட்டினிலே)

(நன்றி: <http://thulaa.net/home/archives/category/literature/> கவிதை)

அப்துலின் குழந்தைகள்

டாலியா ரவிகோவிச்

அப்துலின் குழந்தைகள்
அப்துல் அறிவதினும் மேலாக
எதையும் அறியார்
ஏனெனின்
அப்துலின் குழந்தைகளுக்கு
அப்துலுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதினும்
அதிகமாகக் கற்பிக்கப்படவில்லை.

இரக்கமிகும் சீமாட்டிகள்
'கொகற்றெயல்' விருந்துபசாரங்களால்
உங்கள் செவிகளை அடைந்து கொள்க
'கவியார்' மூலம்
உங்கள் நாசிகளைக் அடைந்து கொள்க
'ஷம்பேன்' கொண்டு
உங்கள் விழிகளை அடைந்து கொள்க
அதன் பின் பெருமூச்சுக்கள் இரா.
அவர்களின்
படிப்பறிவற்ற ஓலங்களை
நீங்கள் கேட்கவோ
முகரவோ காணவோ மாட்டீர்

[இஸ்ரேலியக் கவிஞர் டாலியா ரவிகோவிச் (Dahlia Ravikovich)
அமைதிக்கான பிரசாரகர். கரென் அல்கலை-குட் (Karen Alkalay-Gut)
ஆங்கிலத்துக்குப் பெயர்த்ததன் தமிழாக்கம் — சி. சிவசேகரம்]

புதிய-ஐனநாயக மாக்சிய-லெனினிசக் கட்சிக்கு நிதி உதவ
விரும்புவோர் பின்வரும் வாங்கிக் கணக்கிற்கு வழங்கி உதவலாம்.

**K. Senthivel அல்லது V. Mahendran, Account Number 1570018335
Commercial Bank, Grandpass Branch, Colombo 14, Sri Lanka**